

Real life fairy tales

Real Life Fairy Tales

sprookjes voor volwassenen

Annemiek de Jager

Over de auteur:

Annemiek de Jager is beeldend kunstenaar. Zij maakt kleurrijke, figuratieve schilderijen, waarvan de inhoud zich het best laat omschrijven als sprookjesachtige realiteit.

Haar grote inspiratiebron is het leven zelf, wat in de serie “Real Life Fairy Tales” heeft geleid tot een zestal illustratieve schilderijen die zo uit een sprookjesboek leken te komen. Dat was de aanleiding voor het schrijven van deze sprookjes en het maken van dit boek.

ISBN:9789402123647

tekst en schilderijen © Annemiek de Jager
www.annemiekdejager.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

“The Loving help of a Perfect Stranger”

2012, olieverf op doek, 90 x 150 cm.



The Loving help of a Perfect Stranger

Lang, lang geleden, zo'n 25 levens terug, leefde er eens een mooie maar nogal depressieve bosnimf.

In wezen had ze alles wat haar hartje begeerde; een prachtig bos waar ze eindeloos in kon ronddwalen, een gezond goed functionerend lichaam en het fantastische vermogen om met dieren te praten.

Nu konden de dieren natuurlijk helemaal niet praten, maar evengoed begreep zij ze. Het was een volmaakte woordloze communicatie die uit lichaamstaal en eindeloos geknipper met de ogen bestond. Heden ten dage zou ze veel geld kunnen verdienen als Dog- of Horsewhisperer, maar helaas lag die markt toen nog niet open.

Evengoed was ze niet echt gelukkig, ze voelde zich namelijk behoorlijk nutteloos. Wie had wat aan een mooie, ronddwalende, diervriendelijke bosnimf? Wie zat daar nou op te wachten? Niemand toch zeker? Ja, de vegetarische Nordic Walking vereniging of de leden van Staatsbosbeheer misschien, maar dat leken haar allemaal zulke ongezellige mensen, daar wilde ze liever niet bij horen. Bovendien fladderde ze liever op blote voeten in haar nachthemd door het bos dan dat ze met stokken en wandelschoenen op de gebaande paden bleef.

Zo was er met iedere groep in haar ogen wel wat mis. De nimfen van haar eigen soort vond ze al helemaal onuitstaanbaar. Die hielden zich alleen bezig met het verleiden van stropende jagers, dachten daarbij alleen aan hun eigen geneugten en bekommerden zich al helemaal niet om het dierenleed dat daarbij geschiedde. Walgelijk vond ze dat, daar zou ze zich nooit toe verlagen, dan was ze nog liever alleen. Die jagers waren sowieso niet om over naar huis te schrijven. Ze hadden misschien de naam, maar qua body en mind was iedere aantrekkingskracht of beminnelijkheid ver te zoeken.

Zo peinzend over hoe stom en belachelijk alles en iedereen wel niet was, struinde ze door het bos. Daarbij nam ze alles goed in zich op. Goddank verschildte ze hierin van de meeste mensen die lopen te peinzen en te piekeren en daarbij zo in zichzelf gekeerd raken dat ze niet meer om zich heen kijken.

Zo was het niet met de bosnimf. Ze hield enorm van het bos en de natuur en genoot van iedere vreemde knoest, ieder grillig stuk schors, ieder fijn geaderd blad, maar bovenal van het licht dat iedere dag een andere kleur en sfeer toverde op dezelfde dingen. Ze snoof de diepe warme geur van hars, dennen, natte bladeren en bloesem op. Een geur zo heerlijk bedwelmend en uniek, vond ze, dat geen fabrikant hem in een potje zou kunnen doen.

De bosnimf realiseerde zich ineens dat ze eigenlijk heel gelukkig was, omdat ze kon zien en voelen waar anderen aan voorbij gingen. Zo intens kunnen genieten van dat wat om haar heen was, liet haar leven en daar had ze niets en niemand anders voor nodig.

Ze lachte eens, lachte nog eens en ineens schaterde ze het uit en begon daarbij te huppelen. Ze spreidde haar armen en rende zo hard ze kon een heuvel af. Hierbij lette ze helaas niet op waar ze liep en voor ze het wist rende ze door een dal waar de wortels van een paar hoge bomen boven de grond uitkwamen.

'Oeps,' dacht ze, minderde vaart en sprong behoedzaam over de wortels heen. Dat viel nog niet mee, aangezien de hele grond ermee bezaaid was. Het hielp ook niet, want de wortels bewogen; ze kropen als slangen over de grond naar haar toe.

De bosnimf gilde, schreeuwde en probeerde weg te springen, maar het was al te laat; de wortels hadden haar te pakken en kronkelden rond haar benen en armen en trokken haar naar de grond.

Zo zat de bosnimf door wortels vastgeketend tussen de bomen in een donker dal. Ze wist niet wat haar overkwam, begon in paniek aan de wortels te trekken, maar kon zichzelf met geen mogelijkheid los krijgen. Het enige wat ze kon doen, was zich overgeven en